Dūt vējiņi dzen laiviņu,
Aizdzen mani Kurzemē...

Tās gari elstās sēri jautrās
skaņas,
Kam līdzi mīļu pasaulē
vairs nava,
Man muru nedeva, tos
garos gadus.
Kur ir tas vējiņš, kas i
mums reiz pūstu?
Kas dzītu dzimtenē i mūsu
laivas?
Ak pārāk lūla jūra
vējiņš mazs,
Mēs gaidām, kas mūs
nestu lūlo vēju.

Mums ir tas solīts gan,
bet vēl nav dots,
Kā kurzemnūce solo, bet
ne deva.
Tā mēs ar dzūsmām remdam
savas ilgas,
No dzūsmām laivas taisam,
skaņām vēju:
Ar ilgu brāļum kopā
sasēdušus
Uz tēvu sapņu – mājām
aizlidojam.
. . . . . .

J. Rainis.

Ar pirmām vēsmām
sūtu Tev sirsnīgus
sveicūnus!! Valdis

1955.17.X

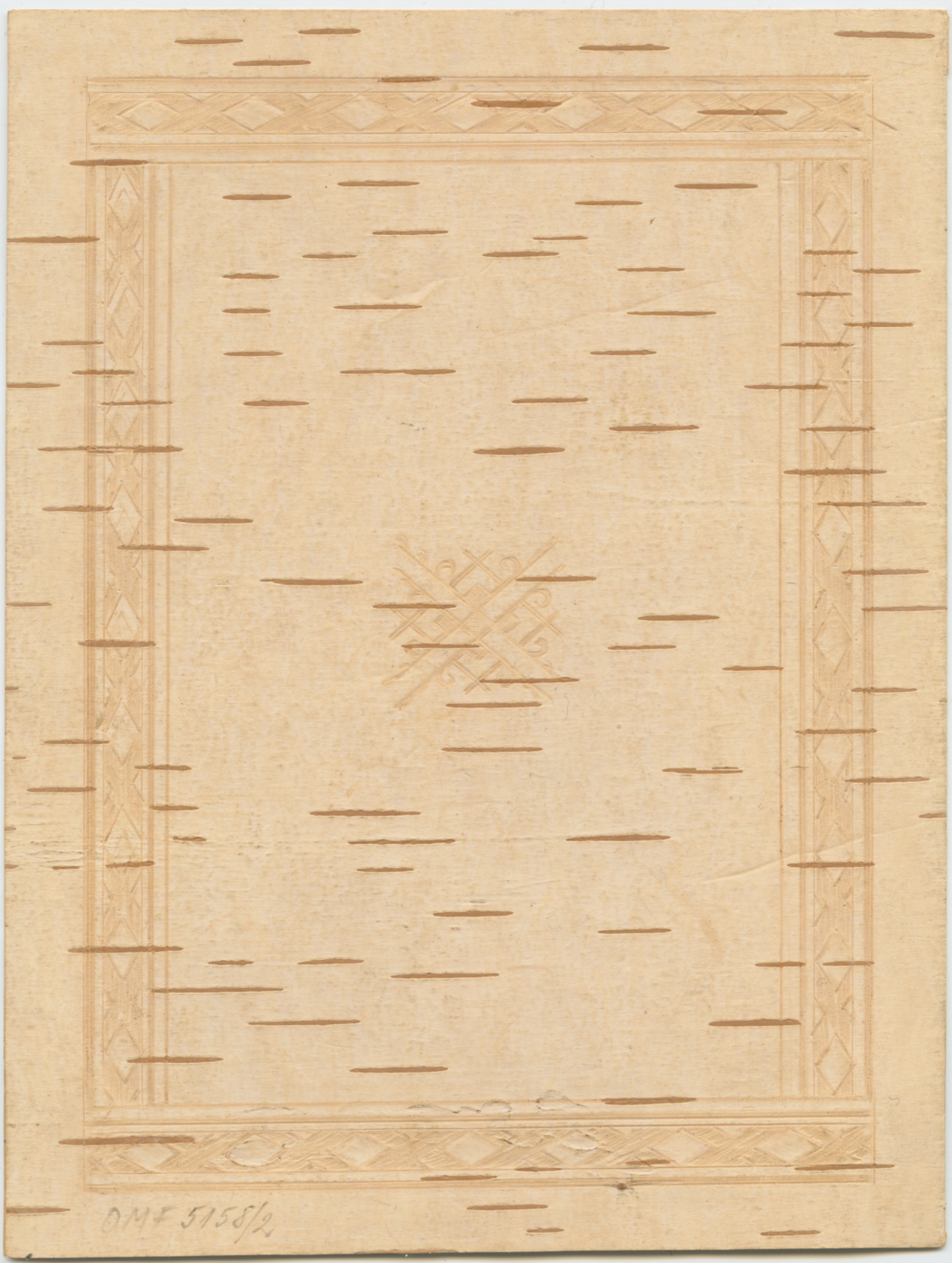

OMF 5158/2